

vilde, efter min Opfattelse af Befolkningens Natur, ikke i den Grad blive forkrækkede, naar man valgte den af Udvalget foreslaaede Affattelse, og de vilde da paa den anden Side, naar Commissionerne gjorde dem opmærksom paa, at det var egentlig Meget for Lidt, som de hidtil havde svaret, ogsaa være tilbøjelige til ved mindelig Recording at gaae ind paa et Beberlag, som kunde siges at tilfredsstille begge Parter. Jeg troer, som sagt, at der, naar Loven blev affattet saaledes, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae, vilde være langt større Sandsynlighed for, at Commissionens Medlemmer vilde kunne finde et Grundlag, hvorpaa mindelige Forlig kunde tilvejebringes, end naar man strengt fastholder Reglerne i Kongerigets Tiendelovgivning. — Da det ærede Medlem for 11te Kreds før henvendte det Spørgsmaal til mig, om jeg erkjendte det for rigtigt — thi det var egentlig det, hvorom Spørgsmaalet dreiede sig —, at man vilde friske de gamle Bestemmelser op, saa svarede jeg Ja. Jeg maa imidlertid ønske lagt en lille Simule Modification ind i dette Ja, idet jeg mener, at der maa tages noget Hensyn til, at det maaskee kan stille sig som tvivlsomt, hvorvidt den kongerigske Tiendelovgivning ved Loven af 16de Februar 1866 ubetinget er bleven anvendelig i de indlemmede slesvigiske Districter. Det er vel min personlige Formening, at den er det, men jeg kan ikke skjønne rettere, end at der i selve det foreliggende Lovforslags Fremkomst ligger ligesom en Slags Antydning af Tvivl i saa Henseende. — Hvad angaaer de Bemærkninger, som det samme ærede Medlem gjorde til Udvalgets Redaktionsændring til Titlen, da ere de Forhold, som han i saa Henseende berørte, selvfølgelig mig ubekjendte. Jeg vilde imidlertid være overordentlig glad ved, om den ærede Taler vilde formulere sin Tanke om, hvorledes Titlen da skulde lyde, og hvorledes saa navnlig ogsaa Bestemmelsen i § 1 skulde affattes. Det lod, som om det ærede Medlem vilde være tilfreds med, naar Ordene „forhen slesvigiske“ kom til at gaae ud, men jeg troer ikke, at det vilde strække til. Han var enig i, at Ordene „fra Tønningelehn“

skulde udgaae, men han var blot ikke enig i, at Udvalget endvidere vilde have tilføjet ligesom i Titlen: „forhen slesvigiske“. Men det er dog klart, at de Districter, som det ærede Medlem sigtede til, heller ikke kunne siges at være „indlemmede“ i Kongeriget; thi de hørte jo netop allerede forinden til Kongeriget, og de vilde altsaa heller ikke kunne gaae ind under den i Lovforslaget brugte Betegnelse, selv om Tilføielsen „forhen slesvigiske“ faldt bort. I ethvert Tilfælde maatte vel Tilføielsen affattes noget anderledes, men Forholdene ere mig ganske vist ikke i den Grad bekjendte, at jeg nu seer mig istand til at foreslaae et passende Udtryk. Det glæder mig imidlertid, at den høitærede Indenrigsminister erkjendte, at de af Udvalget foreslaaede Udtryk vilde bidrage til at fjerne de Betænkeligheder ved eller Indvendinger mod Lovforslaget, som fremkom ved 1ste Behandling, og at den høitærede Minister derfor i det Hele kunde tiltræde dem.

Jeg skal slutte med at gjentage, at jeg for mit Bedkommende fremdeles agter at stemme for de Forslag under Nr. 2 og 3 til § 6, som jeg har været med at stille, medens jeg henstiller til ærede Medlemmer, hvilken Vægt de ville lægge paa den høitærede Ministers Udtalelser i saa Henseende.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordfører sagde, at man ved at vedtage dette Forslag vilde skabe en god Grundvold for fremtidig Mægling, selv om man maatte være kommen til den Rundsab, at de hidtilværende Udsler ikke staae i noget passende Forhold til, hvad Tienden burde være. Jeg troer ikke, at den ærede Ordfører har Ret deri; ialfald seer jeg ikke, af hvad Grund Tiendeyderne, naar de have en legal Ret til at faae deres Tiende fastsat efter Gjennemsnittet af de sidste 10 Aar, saa skulde lade sig drive videre. Jeg troer, det er en Bestemmelse, der vil være væsentlig til Gavn for Tiendeyderne, og som de ogsaa nok ville vide at benytte paa den Maade, Lovgivningen anviser dem. — Den ærede Ordfører kom gjentagende tilbage til Noget, som jeg ikke kan lade være at svare paa. Han yttrede nemlig, at det muligt kunde være underkastet Tvivl, hvorvidt Tiende